

על שירה מודרנית

השיר של השכל בתהליך מציאת
מה שניספיק. לא תמיד היה צריך
למצא: הסצנה נקבעה; היא חזרה על מה
שהיה בתסריט.

אז התאטרון התחלף
לדבר אחר. עברו היה מזפנת.
זה היה צריך להיות חי, ללמד את הדבור של המקום.
היה צריך להחשף לגברים עכשוויים ולפגש
נשים עכשויות. היה צריך לחשב על מלחמה
ולמצא את מה שניספיק. היה צריך לבנות במה חדשה. היה צריך להיות על
הבמה

וכמו שחקן מרעב, לאט
ועם מחשבה לומר מלים אשר באין,
באין הרגישה ביותר של השכל, חזרו,
בדיקנות, על מה שרצה לשמע, הצליל לו
מקשיב קהל לא נראה,
לא למחזה, אלא לעצמו, הבעה
של רגש כמו שני אנשים, כמו שני
רגשות שמתכים לאחד. השחקן הוא
מטפיזיקון באפלה, מרפרף
על כלי נגינה, מרפרף על מיתר חוטי שמפיק
צלילים שחולפים דרך נכונות פתאומית, לחלוטין
תופשת את השכל, מתחמיה לא נתן לרדת,
מעליה אין שום רצון לעלות.

היה צריך

למצא ספוק, אולי
של גבר על סקטים, אשה וקדנת, אשה
מסתרקת. השיר של פעלת השכל.

(מאנגלית: עמוס אדלהייט)